

Getsemane ja Golgata

(Pikarj. Pekka Ervastin esitelmän mukaan 2.4.1926)

Useissa suurissa uskonnoissa, kuten tiedämme, puhutaan vapahtajasta, joka kärsii kuoleman, astuu alas manalaan ja taas nousee ylös. Ja monissa vanhoissa uskonnoissa vietettiin myöskin näin pääsiäisen aikana juuri tuommoisen vapahtajan kuolemaa. Ja tiedemiehet, jotka näitä asioita ovat tutkineet, sanovat, että se on ollut tuommoinen yleinen kuoleman ja ylösnousemuksen juhla luonnossa. Uskonnollisesti on sitten kuvattu sitä luonnon tosiseikkaa, että siemen on laskettu maahan, jossa se kuolee ja keväällä nousee ylös.

Mutta jos syvemmin ja enemmän psykologisesti tutkimme uskontoja, niinkuin yleensä nyt aletaan tehdä, silloin ei tyydytä enää ainoastaan viittaamaan luonnon tosiseikkoihin, vaan puhutaan myös ihmisen henkisestä kehityksestä ja viitataan siihen tosiseikkaan, että ihminen voi kuolla pois omasta itsekkyydestään, omista himoistaan ja haluistaan, alemmasta minästä ja nousta ylös uutena ihmisenä. Ja sentähden tiedämme, että hyvin monet syvälliset tutkijat, niinkuin me teosofisesti voimme sanoa, salatieteelliset tutkijat, ovat erikoisesti painostaneet sitä, että tällaiset vanhat uskonnolliset kertomukset vapahtajan kuolemasta ja ylösnousemuksesta itse asiassa kuvaavat jokaisen ihmissielun historiaa, kuvaavat sitä ihmissielun henkistä kehitystä, joka tapahtuu n.s. vihkimysten kautta tai ainakin vihkimyksen kautta, jolloin ihminen luopuu, kuten sanottu, alemmasta minästä ja nousee ylös uutena olentona. Ja monet salatieteilijät väittävätkin, että kaikki tällaiset vapahtajakertomukset ovat myyttillisiä ja samalla mystillisiä.

Ne ovat olleet myyttejä kaikissa uskonnoissa, mutta ne eivät ole tarkoittaneet ainoastaan luonnon asioita, vaan ihmissielun kehityksen tosiseikkoja. Sentähden ovat monet tutkijat sekä tiedemiesten että salatieteilijöiden joukossa olleet sitä mieltä, että kristinusko ei oleellisesti eroa toisista, muinaisista, vanhoista uskonnoista, jotka samoista asioista ovat aina puhuneet.

Jos olisi niin, että kristinuskolla ei olisi mitään muunlaista asemaa, kuin toisilla, vanhoilla uskonnoilla, silloin me voisimme kysyä, minkätähden tässä kristikunnassa on vielä erikoisemmalla vakavuudella ja juhlallisuudella aina vietetty tätä pääsiäisjuhlaa sekä vapahtajan kuoleman että hänen ylösnousemisensa muistoksi. Minkätähden tämä juhla on kristikunnassa otettu vakavalta kannalta ja asetettu koko kristillisen elämän keskuksiksi? Kristikunnassa aina puhutaan Jeesuksen Kristuksen verestä, joka vuosi Golgatalla ja siitä, että tämä veri puhdistaa ihmisen. Minkätähden kristikunnassa on suuremmalla painolla kuin ennen tehty tästä niin keskeinen uskon asia, jollei se ole muuta kuin myytti sekä luonnontieteellisessä että mystillisessä merkityksessä?

Kun me itse etsimme totuutta ja koetamme kulkea sitä tietä, joka vie Golgatalle ja Golgatalta ylösnousemukseen, silloin meille selviää sangan merkillinen, ihmeellinen seikka, se nim., että se mikä ennen tapahtui yksilöllisen ihmisen kehityksessä mystillisesti, sisäisesti ja toisella tasolla, niinkuin voimme teosofisella kielellä sanoa, se tapahtui Jeesuksen Kristuksen elämässä ulkonaisesti, realistisesti, todellisesti. Me emme tunne mitään semmoista muuta vapahtajaa, joka todella olisi elänyt koko tuon elämän tässä näkyväisessä maailmassa. Me olemme kyllä tunteneet suuria, ihmeellisiä mestari- ja vapahtajaolentoja, ihmisiä tämän maan päällä, jotka ovat pitkälle kehittyneet, mystillisesti läpikäyneet kuoleman ja ylösnousemuksen, jotka ovat suuria olentoja, suurten jumalien inspiroimia. Mutta heidän elämänsä on sittenkin ollut salaisuus, se on tapahtunut salassa; heidän suuri, ihmeellinen, moraalinen ja henkinen kehityksensä on tapahtunut salassa toisella tasolla.

Mutta Jeesus Kristus oli se ihmeellinen vapahtajaolento, joka eli tässä näkyväisessä maailmassa fyysillisesti koko tuon suurenmoisen draaman, mystillisen, inhimillisen vihkimysdraaman, jonka yksilö kyllä ennenkin eli itsessään, mutta jonka Jeesus Kristus eli tässä näkyväisessä maailmassa elämänsä kaikissa tapahtumissa, saavutuksissa, voitoissa niin että Hänen elämänsä ei ollut ainoastaan Hänen omaa mystillistä, persoonallista kehitystään, joka oli ollut ennen Hänen entisissä elämässään, vaan se oli kuin kosmellinen symboli, kosmillista elämää; se oli suurenmoinen symboli ihmisen elämästä ja ihmisen elämästä ja ihmisen todellisesta inhimillisyydestä. Hänen elämänsä, joka on niin realistisesti kuvattu evankeliumeissa ja joka on niin suurenmoisena todellisuutena elänyt kaikkien kristillisten kansojen tajunnassa ja mielikuvituksessa lähes kahdentuhannen vuoden aikana, se oli todella inhimillisyyden paljastumista. Hän esitti, mitä ihminen on, mitä ihminen saattaa olla. Ja evankeliumit, sekä kanoniset että apokryfiset, puhuvat siksi realistisesti ja elävästi Hänen elämästään, tavalla, jolla eivät mitkään kirjat minun tietääkseni ole puhuneet kenenkään pyhän ihmisen elämästä. Meillä on ainoastaan Gautama Buddhan elämä niin todellisesti kuvattu, ja se on niin suurenmoinen, että se saavuttaa vastakaikua meidän sydämissämme, mutta siinä on kuitenkin jotain, joka muistuttaa meille inhimillisistä ponnistuksista, muistuttaa persoonallista itseä enemmän kuin Jeesuksen Kristuksen elämä.

Jeesus Kristus on jumalallinen olento, mutta samalla niin todellisesti inhimillinen olento, että Hän vapauttaa meidän oman inhimillisyytemme. Kun luemme Hänen elämäänsä evankeliumeista, siinä ei ole mitään vierasta meille; me tunnemme, että niin on inhimillinen elämä. Hän esittää kuin suuren symbolin inhimillisestä elämästä.

Sentähden me jo pyhien kirjojen tutkijoina voimme sanoa, olemme aivan kuin pakoitetut tunnustamaan: ei olisi voitu kirjoittaa semmoisia pyhiä kirjoja, ei kertoa persoonallisessa elämästä sillä tavalla, ellei semmoista elämää olisi eletty, ellei sitä ihmistä olisi ollut, joka sen elämän on

elänyt. Sentähden minusta evankeliumit itsessään todistavat itsensä. Ne itse ovat paraimpana todistuksena siitä, että Jeesus Kristus, tuo merkillinen ja ihmeellinen jumalihminen, on ollut olemassa. Ne ovat niin realistisia, todellisia, että me turhaan etsimme toisista pyhistä kirjoista semmoista suurenmoisuutta, yksinkertaisuutta, laajakantoisuutta ja majesteettisuutta.

Niin ollen me, vaikka emme muuta tietäisi voisimme luotaa siihen, että evankeliumit ovat kertoneet todellisesta ihmisestä, todellisesta tapahtumasta, jos meidän tajuntamme on avautunut näkemään, että nuo asiat ovat olleet todellisia.

Tänä pitkänäperjantaina kristikunnassa vietetään muistojuhlaa kuolemasta Golgatalla ristinpuulla. Ja meidän kaikkien mielessämme, meidän kaikkien tajunnassamme on tuo Golgatavuori, juutalaisten mestauspaikka. Siellä on kolme ristiä: keskellä on Jeesus Natsarealainen ristinpuulla ja kummallakin puolella ryöväri ristinpuulla. Ja tämä näky kolmesta rististä Golgatalla, jonka jokainen meistä on niin monta kertaa nähnyt hengessään, se on todella kuin symboli meille koko ihmiselämästä ja koko meidän kehityksestämme. Nuo kolme ristiä, joilla riippuu kolme ihmistä, he ovat meitä itseämme. Me tunnemme kaikki, että nuo ristit ja niillä riippuvat ihmisolennot ovat meitä itseämme. Ne symbolisoivat meitä, kuvaavat ihmiskuntaa, ne elävät meissä, sillä jos me olemme totuudenetsijöitä, teosofisia tutkijoita, silloin me tiedämme, että ihminen sisimmässään on Kristus. Se risti, joka on siellä keskellä ja jolla Jeesus Natsarealainen lepää, on myös meissä, se ihminen on myös meissä. Me tunnemme verrattain vähän sitä ihmistä, sitä Jeesusta Kristusta, Kristusta meissä. Me huomaamme, ettemme ole osanneet elää sitä elämää, joka olisi vienyt meidät tuolle Jeesus Natsarealaisen ristille. Mutta kun me katselemme noita toisia ristejä, noita ryöväreitä kummallakin puolen vapahtajaa, silloin me kyllä aivan selvästi tunnemme, että niille risteille me olemme jo voineet joutua.

Muistuttakaamme mieliimme, mitä Luukkaan evankeliumissa kerrotaan noista ryöväreistä. Siinä nimenomaan kerrotaan näin:

”Niin toinen pahantekijöistä, joka siinä riippui, herjasi Häntä ja sanoi: ”Etkö sinä ole Kristus? Auta itseäsi ja meitä. Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: ”Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaistuksen alaisena? Me tosin kärsimme oikeuden mukaisesti, sillä me saamme, mitä tekemme ansaitsevat, mutta tämä ei ole mitään pahaa tehnyt.” Ja hän sanoi Jeesukselle: ”Herra, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.” Niin Jeesus sanoi: ”Totisesti minä sanon sinulle: tänäpäivänä olet oleva minun kanssani paradisisissa.”

Nuo pahantekijät, ryövärit ristinpuulla ovat meille tuttuja; niissä kuvastuu meidän oma inhimillinen elämämme joko toisessa tai toisessa enemmän, ja koko ihmiskunnan elämä. Ajatellaan ensin tuota toista ryöväriä, joka ristinpuulla pilkaten kääntyy Jeesuksen puoleen ja sanoo: ”Etkö sinä ole Kristus, etkö voi auttaa itseäsi ja meitä?” Siinä puhuu kyynikko, materialisti, jumalankieltäjä, se suuri osa ihmiskuntaa, jonka halu on elää oman alemman tahtonsa tottelemisessa, omassa vallattomuudessaan, se osa ihmiskuntaa ja se osa meistä, joka etsii elämän nautintoja, elämän hauskuuta, viehätystä, joka tahtoo kaikkea mahdollista onnea ja hyvää tästä aistillisesta, aineellisesta, näkyväisestä elämästä, joka ei oikeastaan tiedä muusta elämästä mitään, joka ei välitä muusta, se, joka vaan tahtois, että tämä näkyväinen elämä olisi ainoa todellisuus ja hyvin miellyttävä todellisuus. Sitähän ihminen yhdellä taipaleella, kehityksensä alkutaipaleella kaipaa. Muuta elämää hän ei tahdo, kaipaa, tämä näkyväinen elämä häntä tyydyttää, viehättää, ja hän tahtois, että se olisi onnellinen, aistillisesti viehättävä, kaikin puolin semmoinen, että hänen olisi hyvä olla.

Meissä jokaisessa on tuommoinenkin ryöväri, se puoli itsessämme, semmoinen ruumis, käyttöväline, joka juuri tätä tarkoittaa. Ja pitkä aika ihmiskunnan kehityksessä tavoittelee juuri sitä. Ja silloin, kun ajattelemme tällaista onnea tässä näkyväisessä maailmassa, me ihmiset itsekkyydessämme joudumme ensin kyllä nauttimaan, ensin meidän kyllä on hyvä olla, mutta sitten tulee kärsimys. Me saamme huomata, että

jokainen nautinto tuo mukanaan vastaavan kärsimyksen, ilo tuo surun, jokainen onni vetää mukanaan jonkun onnettomuuden. Se on niin ihmeellinen tämä elämä meille, että me ennen pitkää joudumme ristille, ja ihmiskunta joutuu ristinpuulle ja tuntee olevansa sillä tavalla ristiinnaulittu. Se huokailee, voivottaa, napisee elämää vastaan, huutaa: mitä tämä on? Se ei ole niin nautintorikasta kuin voisi olla. Ihmisellä on niin merkillinen, ihana ruumis, semmoiset aistimet, että hän voi nauttia ruuasta, liikunnosta, tanssista, matkustamisesta, näkemisestä ja kuulemisesta kaikilla aisteillaan; ihmisellä on niin ihmeellinen ruumis, jonka avulla hän voi nauttia. Eikö hän ole olemassa siis sitä varten? Mitä merkitsee elämä, jossa aistit eivät saa nauttia? — Ja kuitenkin semmoinen elämä tulee todellisuutena jokaisen ihmisen eteen, joka on nautintoja etsinyt. Sen sijaan, että hän nauttii ruuasta ja juomasta, hän tulee sairaaksi, ettei hän saa niistä nauttia. Tulee semmoinen kysymys hänen eteensä: tahdotko nauttia ja mennä suoraan hautaan, tai tahdotko luopua niistä ja parantua? Ja jos ihminen panee arvoa rikkaudelle ja mahtavuudelle, niin kaikki otetaan häneltä pois, hän joutuu köyhäksi ja kurjaksi ja napisee: ”Minkätähden elämä on tämmöistä vaivaa?”

Elämä on järjestetty sillä tavalla, että ihmiskunta joutuu ristinpuulle. Silloin ryöväri ihmiskunnassa, materialistinen pahantekijä meissä sanoo: Mutta mitä tämä on? Eikö mikään Jumala ole tämän takana? Mutta kaikkihan väittävät, että on jokin Jumala, ja jos on Jumala, kuinka hän voi sietää tämmöistä vääryyttä, kurjuutta, onnettomuutta? Eikö hän voisi pelastaa ihmiskuntaa ja meitä tämmöisestä? Mikä Jumala se semmoinen onkaan?

Näin silloin tuo ryöväri, kyynikko, sanoo. Ja silloin ihmisen sydän voi käydä niin kovaksi, kuin legendassa kävi tuon suutarin, joka ei tahtonut auttaa Jeesta Kristusta, kun Hän nääntyi ristin alla. Legendan mukaan hän sai silloin tehtäväksi vaeltaa ja vaeltaa. Hän on se vaeltava juutalainen. Ja mikä on se vaeltava juutalainen? Se on juuri tämä ryöväri, materialistinen olento meissä, se puoli ihmiskuntaa, joka vielä

nauraa kaikelle, ei tahdo nähdä mitään syvempää elämässä, joka pilkkaa ja ivaa, joka vaatii kaikkea ulkonaista. jonka täytyy kulkea paljon, jonka täytyy kuolla ja syntyä uudestaan tänne oppiakseen jotain.

Mutta toinen ryöväri, joka myös on ristinpuulla, hän on aivan toisenlainen. Hän ei pilkkaa Jeesusta, sitä ihmeellistä ihmistä, joka on tuolla keskellä, Hän on myös kuullut, kuten toinenkin, että se on pyhä ihminen, jonka elämä on ollut kuin rakkauden laulu. Ja hän tunnustaa sen nyt, kun on itse ristinpuulla. Hän sanoo toiselle: ”Kuinka sinä noin pilkkaat? Etkö ymmärrä, että me kärsimme omien syntiemme takia, mutta Hän ei ole mitään ansainnut.” Ja hän sydämen surussa ja tuskassa kääntyy Jeesuksen puoleen ja sanoo: ”Jos voisit muistaa minua jollakin hyvällä ajatuksella, ymmärtää, että olen ollut näin huono.” Silloin Jeesus sanoo hänelle: ”Totisesti sanon sinulle: tänäpäivänä olet minun kanssani paradisisissa.”

Tämä toinen ryöväri on myös yksi osa meistä. Se on kasvaneempi, kehittyneempi, rikkaampi. Se on myös suuri joukko ihmisiä, ihmiskuntaa, määrättyllä taipaleella omassa kehityksessään. Se on ihminen silloin, kun hän aavistaa, uskoo ja huomaa, että on jotain korkeampaa, että hän ei ole kaiken a ja o, että hän ei ole kaikkea saanut aikaan, luonut, että hän ei ole kaiken keskus, vaan kuin atomi suuressa maailmankaikkeudessa, että on suuri, ihmeellinen elämä olemassa, että jotain henkevää, siveellistä, moralista tahtoa kaiken tämän olemassaolon takana. Hän on se meissä, joka uskoo Jumalaan, kuten me sen lyhyesti voimme sanoa. Mitä on tässä merkityksessä Jumalaan uskomisen? Se on sitä, että ihminen näkee, tuntee, että moraalinen tahto on olemassaolon takana ja että hän itsekkin on henkiolento tai ihmeellinen olento, jossa on siveellinen, moraalinen käskijä, vaatimus sisällä, ihminen, joka tietää ja tuntee olevansa vastuullinen elämän edessä, vastuunalainen omista teoistaan. Hän on ehkä myös ajattelematon, kuten tuo toinen ryöväri, tekee paljon syntiä, harvoin muistaa olevansa ihminen, mutta hänessä on tieto koko

ajan sisällä, että hän on järkevä olento, hänen täytyy vastata teoistaan.

Hänkin on joutunut ristinpuulle, hänkin on nyt huomannut, kuinka turhaa kaikki semmoinen elämä on ollut, jossa hän on tavoitellut jotain itselleen, kaikki semmoinen elämä, vaikka se olisi ollut kaunista, ihanteellista, jos hän on ajatellut itseään ja niin paljon kuin hän ajatellut itseään, niin se on ollut sittenkin harhaa, turhaa elämää, joka ei pysy, jolla ei ole ikuisuuden arvoa. Tämän huomaa, sillä hänkin joutui ristille ja näki, että elämässä ei ole mitään, jos asetamme oman itsemme sen eteen, jos asetamme itsemme totuuden, hyvän, kauneuden eteen, silloin se on ollut turhaa, oman itsensä palvelemista: se ei ole ollut ikuista, jumalallista. Hän on joutunut silloin ristille, hän on huomannut, että elämässä on totuus syvemmillä. Ja kun kaikki kärsimykset, pettymykset häntä kohtaavat, kun surut tulevat hänen päälleen, puhdistavat ja pyhät surut, hän tuntee silloin, että hän on sen ansainnut. Hän ei syytä elämää, hän ei valita, napise Jumalaa vastaan, hän näkee Jumalan käden, Jumalan oikeudenmukaisen, vanhuskaan käden. Ja hänen lohdutuk-sensa, tukensa ja turvansa on, että hän saa ymmärtää: on olemassa karma. Toinen ryöväri voi iloita siitä ajatuksesta, että on olemassa jälleensyntyminen, että saa syntyä uudestaan ja uudestaan tämän maan päälle iloitsemaan ja nauttimaan, mutta tämä ryöväri iloitsee karmasta, siitä ajatuksesta, että kaikki, mikä häntä kohtaa, on oikein; hänelle ei voi tapahtua mitään vääryyttä. Hänen sisäinen lohdutuksensa on tuo ajatus: kaikki, mikä tulee, on Jumalan kädestä. Elämä, joka on suurta viisautta ja rakkautta, antaa, minkä se antaa, mutta minkä se antaa, sen se oikein antaa. Ja se, mikä minua kohtaa, se on juuri sitä, minkä olen ansainnut.

Näin tämä toinen ryöväri meissä ajattelee, kun on ristinpuulla, keskellä kärsimystä ja tuskaa. Hän alistuu, nöyrytyy, iloitsee. Ja juuri tuossa hänen nöyrässä ilossaan, nöyrässä alistumisessaan on se ikuisuuden lupaus, joka tekee, että Jeesus Natsarealainen keskellä voi kääntyä hänen

puoleensa ja katsoa häntä rakkaudella ja ymmärtämyksellä ja antaa Kristuksen itsessään puhua: ”Tänään olet vielä minun kansani paradisisa. Jos sinä vaikka näännyt tuskiisi, jos vaikka kuolet kärsimyksiisi, tiedä, sinä olet silloin jo kärsinyt sen, minkä muuten saisit kärsiä kuoleman jälkeen, ja kuoleman jälkeen sinä pääset paradisiin, taivaaseen. Sinulla ei ole enää kärsimyksiä: Jos voit noin nöyrästi iloita, silloin astut kiirastulesta ja helvetistä taivaaseen; jos kuolet, astut taivaaseen kuoleman jälkeen; jos elät, lähtee sinusta kiirastuli pois, ja taivas astuu sydämeesi. Sillä siinä on kaiken kärsimyksen, tuskan ja pahan voittaminen, että ihminen sanoo: kaikki paha, mikä minua kohtaa, on oikein.”

Mutta molemmat nuo ryövärit katselevat vielä sitä ihmistä, joka on keskellä, sitä Jeesus Natsarealaista, joka viattomana on tuolla ristinpuulla, joka vuodattaa viattoman verensä. Ja Hänkin on meissä, Hänkin on oleva meissä. Sekin ihminen on vielä tuleva meidän omaksi itseksemme, sekin ihminen, joka antaa oman verensä vuotaa. Ja me olemme näissä luennoissa ennen puhuneet Jeesuksen verestä ja niissä ihmeellisistä Jeesuksen sanoista, että Hänen vertansa pitää juoda. Ja nuo mystilliset sanat ovat kerta kerralta meille enemmän ja enemmän selvinneet, kun olemme koettaneet tunkea niiden henkeen ja niitä ymmärtää. Ja meille myös on jäänyt kuin kysymykseksi: mikä on tuo ehtoollinen sakramenttina, jossa juodaan Jeesuksen verta? Me kyllä selitimme, että se ehtoollinen semmoisena, kuin sitä vietetään kirkkokunnissa, ei voi olla muuta kuin muistolle pyhitetty juhla, kuin jokin semmoinen kirkollinen seremonia, jonka jotkut voivat hyväksyä, toiset ei. Itsessään se ei ole mitään ehtoollista, vaikka katolinen kirkko, joka on kirkoista vanhin, kohdistaa koko huomionsa juuri tuohon seremoniaan ja sanoo: siinä juodaan Jeesuksen verta; siinä ihminen tulee autuaaksi; siinä hän saa henkistä voimaa. Me olemme jo nähneet, että semmoinen käsitys ei ole totuudenmukainen, vaan että meidän täytyy ymmärtää Jeesuksen sanat mystillisesti, vertauskuvallisesti, niin että Jeesuksen veren juominen, joka on

ikuinen elämä, se merkitsee jotain meidän itsemme suhteen. Kun Jeesus sanoo: ”Minä olen tie” — ja kirkko sanoo: tie Jeesuksen luo on Jeesuksen veressä — niin me ymmärsimme, että tie on siinä, että me annamme oman veremme vuotaa, mutta emme vuodata toisten verta. Samoin kun Jeesus antoi oman verensä vuotaa, niin tulee meidänkin olla vuodattamatta toisten verta. Jo tahdomme tulla osalliseksi Jeesuksen verestä, silloin meidän täytyy olla puhtaat verestä. Ja kun Jeesus sanoi: ”Minä olen totuus” —, niin se merkitsee, että meidän täytyy sillä tavalla juoda Jeesuksen verta, että me uhraamme itsemme totuudelle, Jumalalle, samalla tavalla kuin Jeesus Natsa-realainen uhraisi itsensä. Kaikesta uskonnollisesta harhasta meidän täytyy vapautua ja ymmärtää, että se, mikä on uhrattava Jumalalle, se on meidän oma veremme, itsekyytemme, persoonallisuutemme. Ja kun Jeesus sanoi: ”Minun veressäni on ikuinen elämä”—, niin me ymmärrämme, että se on, että me osaamme muuttaa oman veremme Jeesuksen veren kaltaiseksi sillä tavalla, että voitamme kaiken sukupuolisuuden itsessämme.

Ikuisen elämän saavuttaminen on siis kaikista pisin ja vaivaloisiin tie, se on suuri salaisuus, joka saavutetaan ainoastaan sillä tavalla, että ihminen kokonaan osaa muuttaa sukupuolivoimansa sisäiseksi, henkiseksi voimaksi.

Kun nyt meidän kaikkien tajuntaamme kristikunnassa on jäänyt semmoinen käsitys, että on olemassa jokin ehtoollissakramentti, jotain ihmeellistä Jeesuksen veren juomista, joka ei ole ainoastaan meissä itsessämme tapahtuvaa prosessia, vaan todellista juomista, niin me muistamme, kuinka toisissakin mysteριοissa oli samanlaisia aterioita, kuten kreikkalaisissa, indialaisissa ja egyptiläisissä. Aina syötiin leipää ja viiniä; ja se kuvasi aina jonkun jumalallisen olennon ruumista ja verta. Sentähden me ymmärrämme, että kaikissa uskonnoissa, niin vanhoissa kuin kristinuskossakin, on säilynyt tuommoinen symbolinen toimitus. Ja me kysymme: jos se on symbolinen, niin mitä se symbolisoi? Jotain todellisuutta täytyy sen takana olla, jonka ei tarvitse olla ainoastaan psykologinen,

ihmisen sisässä tapahtuva, vaan joka todellisuudessa tapahtuu. Me ymmärrämme, että se saattoi tapahtua Jeesuksen eläessä, kun Hän istui opetuslastensa kanssa, Hän siunasi leivän ja viinin, ja kun Hän oli ne siunannut, niin varmasti opetuslapset syödessään ja juodessaan tunsivat, kuinka he puhdistuivat.

Mutta Jeesus Kristus oli ikuinen, kuolematon olento, siis voimme syystä kysyä: oliko tämä sakramentillinen toimitus fyysillisenä toimituksena ainoastaan silloin, kun Hän vaelsi maan päällä? Olemmeko nyt aivan yksin, eikö ole nyt semmoista pyhää toimitusta, johon voisimme ottaa osaa? Jeesus Kristushan elää, Hän ei ole kuollut: ”Minä olen teidän kanssanne maailman loppuun saakka.” Siis eikö Hän aina jaa ehtoollista, emmekö enää pääse semmoisen ehtoollispöydän luo, jossa Jeesus Kristus taas siunaa leivän ja viinin?

Kun sen kysymyksen teemme, silloin samalla muistuu meidän mieleemme, mitä puhuttiin, kerrottiin keskiajalla Graalista. Te tunnette tuon legendan pyhästä Graalin maljasta, joka oli smaragdista tehty. Se smaragdi opi pudonnut Luciferin kruunusta silloin, kun hänet syöstiin maan päälle. Sitä maljaa säilytettiin pitkiä aikoja joissakin vanhoissa mysterioissa, ja sitten se joutui Josef Arimatialaisen käsiin, hänen, joka myös Pilatukselta sai Jeesuksen ruumiin haudattavaksi. Ja pyhä malja, ennenkuin se joutui Josef Arimatiaaaisen käsiin, oli ollut Jeesuksella ehtoollisella opetuslasten kanssa. Tämä sama pyhä malja oli Josef Arimatialaisella, kun hän oli Jeesuksen ristin juurella, kun sotamies Loginus pisti kylkeen Jeesusta, niin Josef pani maljan alle ja antoi veren siihen juosta. Se malja ja pyhä veri säilytettiin, ja se joutui lopulta Eurooppaan, johonkin Espanjan vuorelle erääseen linnaan, jossa oli kuningas ja ritareita hänen luonaan; se oli pyhän Graalin linna ja Graalin ritarit. Heidän hallussaan on tuo Graalin malja. Kerran vuodessa he viettävät pyhää ehtoollista pitkänäperjantaina. Kuningas nostaa Graalin maljan; se loistaa; ja kaikkien ritarien maljat täyttyvät viinillä. Ja kun he juovat sitä viiniä, he puhdistuvat ja voimistuvat vuodeksi eteenpäin; heidän ei

tarvitse syödä mitään koko vuoden aikana. Siitä viinistä ovat he saaneet elämänvoimaa.

Nuo mystilliset Graalin ritarit elävät siellä linnassaan suojattuina; heidän luo ei pääse. Mutta jokaisen todellisen kristityn, Jeesuksen seuraajan ihanne ja unelma on, että hän pääsisi pyhän Graalin linnaan, jotta hänkin saisi nauttia Herran ehtoollista, ottaa todella osaa tuohon ihmeelliseen, pyhään toimitukseen, jossa Jeesuksen Kristuksen verta nautitaan. Se on jokaisen tosi kristityn unelma.

Niin se oli keskiajalla. Ja ihmiset tietävät: sinne pyhän Graalin linnaan ei voi pyrkiä, ellei ole puhdas. Ainostaan puhdas nuorukainen ja nuori nainen voi sinne pyrkiä. Puhuttiin nuorista sentähden, että pidettiin luonnollisena, että vanhemmat ihmiset ovat jo ehtineet tulla epäpuhtaiksi, ovat ehtineet saastuttaa itseään tässä näkyväisessä elämässä.

Me voimme sanoa, että tässä Graalin legendassa, joka itse asiassa kuva suurta tosiseikkaa, annetaan kuin viimeinen selitys, tulkinta, ehtoollismysteriölle ja tuolle Jeesuksen veren juomiselle. Jos muistamme, mitä ennen puhuimme, että ikuisen elämän saavuttaminen, kuolemattoman elämän saavuttaminen, joka on Jeesuksen veren juomista, on yhteydessä meidän sukupuolisen luontomme kanssa, niin voimme hyvin hengessämme nähdä, miten tuo kehitys tapahtuu. Eräässä vanhassa indialaisessa legendassa sanotaan, että kun alkuaikojen jumalat rakastivat toisiaan, ja kun he tahtoivat luoda ja heidän täytyi rakastaa toisiaan kaksi ja kaksi, silloin he yhtyivät ajatuksissa; heillä oli sama ajatus ja se yhtyi yhdeksi. Siinä he loivat. Ja kun oli aikoja kulunut, niin nämä jumalalliset olennot olivat menneet enemmän alas aineeseen; että he eivät enää voineet yhtyä ajatuksessa, jumalallisessa ja luovassa ajatuksessa, vaan heidän täytyi, kun rakastivat toisiaan, katsoa toisiaan silmiin, kun tahtoivat yhtyä. Ja kun he katsoivat toisiaan silmiin ja hurmaantuivat rakkaudesta ja ihanuudesta, silloin he loivat. Ja kun maailma meni eteenpäin ja tulivat nämä inhimilliset jumalat, jumalalliset olennot ihmisten muodossa, silloin heidän yhtymisensä, kun rakastavat

toisiaan, on siinä, että sydän sykkii kuin toinen sydän, että kaksi sydäntä yhtyy.

Tämä legenda, ja se kuvaa myös luonnon tosiasioita. Ja me voimme sanoa itse asiassa, että me ihmiset olemme nyt siinä, että jos me kaikista kauniimmin osaamme käsittää rakkautta, niin me tiedämme, että se on sinä, että kaksi sydäntä sykkii samalla tavalla. Miten luominen tapahtuu tässä näkyväisessä maailmassa, se on näkyväisen maailman asia, mutta rakkaus, joka on oleva tuon luomisen takana, ehtona, se ilmenee siinä, että kaksi sydäntä sykkii samalla tavalla. Ja me inhimillisinä olentoina olemme täällä juuri oppimassa elämän ja rakkauden läksyä ja oppimassa sillä tavalla, että menemme ylöspäin takaisin. Kun olemme oppineet nyt, että sydän sykkii toista vastaan ja syleilyssä luomme, niin meidän täytyy oppia rakastamaan sillä tavalla, että katselemme silmä silmään ja sillä tavalla luomme. Se vaatii meiltä jo suurta puhtautta, ihmeellistä puhtautta. On suurenmoinen ponnistus ihmissielulle, ennenkuin hän tulee semmoiseksi enkeliritariksi, että hän katselee toista silmiin ja rakastaa sillä tavalla, eikä sen lähemmin.

Ja sitten on vielä yksi askel eteenpäin se, että ihminen rakastaa ja antautuu rakkaudessa yhteisellä ajatuksella. Hän on siis kokonaan luopunut fyysillisestä ruumiista, kaikesta ruumiillisesta toiminnasta, voittanut ruumiinsa ja kaikki hehkuvat tunteensa autuaassa, luovassa ajatuksessa. Me tiedämme, että kun ihmiset ovat siihen kohtaan päässeet, silloin he eivät tarvitse olla kaksi näkyväisessä maailmassa; toinen voi olla taivaassa ja toinen täällä näkyväisessä, ja he voivat ajatuksessa yhtyä, ajatuksessa luoda.

Sitten me tiedämme, että on vielä yksi askel eteenpäin, jos ihminen tahtoo yhtyä Kristukseen, jos ihminen tahtoo tulla semmoiseksi, että hän voi päästä Graalin linnaan ja ottaa osaa Graal-ritarien ehtoollisateriaan. Silloin hänen täytyy tulla siihen, että hänen sielunsa muodostuu Graal-maljaksi, hänen sisin itsensä on tuleva siksi maljaksi, johon Kristuksen veri voi vuotaa. Ja hänen sisin itsensä tulee Graal-maljaksi silloin, kun koko hänen olemuksensa on kirkasta kristallia ja nousee

toiseen maailmaan toisessa, taivaallisessa käyttövälineessä ja siinä astuu Graal-ritarien luo Graalin linnaan.

Tämä kaikki voi tuntua teistä sadulta, liian sentimentaliselta houreelta, kuin puhuisin luonnotonta kun semmoinen ihminen, jonka mielikuvitus on luonnoton, joka on mielikuvituksessaan eläytynyt johonkin houreeseen. Ei ole niin, mutta näistä asioista ei osaa puhua niin, ettei tuntuisi houreelta. Muistakaamme vaan se yksi tärkeä asia: ne ovat houreita niin kauan kuin niihin meidän mielikuvituksessamme liittyy syntiä, aistillista nautintoa. Semmoista ei tarkoiteta, vaan ne asiat, jotka ovat ihmeellisiä todellisuuksia, tarkoittavat pyhän ehtoollisen realistista todellisuutta. Ne ovat puhtaita, yläpuolella kaikkea sentimentalista mielikuvitusta; ne ovat todellisia, kirkkaita, voimakkaita. Eivät mitkään liian herkkätunteiset, heikot olennot voi niitä lähestyä, vaan voimakas on oleva se ihminen, puhdas ritari, todellinen Parcival, todellinen Lohengrin, jotta hän voisi Graalin linnassa olla.